

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Stępka

po rozpoznaniu w dniu 31 stycznia 2025 r.
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy K.D. skazanego z art. 177 § 1 i 2 k.k. i inne,
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Kielcach
z dnia 23 kwietnia 2024 r., sygn. akt IX Ka 1039/23,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju
z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt II K 293/21,

p o s t a n o w i ł

- 1. oddalić kasację obrońcy skazanego jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Na mocy wyroku Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt 293/21, oskarżonego K. D. uznano za winnego popełnienia czynu opisanego i zarzucanego mu w pkt I aktu oskarżenia, stanowiącego przestępstwo z art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1

k.k. - i za to na podstawie art. 177 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierzono mu karę 9 lat pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 3 k.k. w związku ze skazaniem za ten czyn, orzeczono wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio.

W pkt III wyroku oskarżonego K.D. w ramach czynu opisanego i zarzucanego mu w pkt II aktu oskarżenia uznano za winnego tego, że w dniu 4 listopada 2020 r. znajdując się w stanie nietrzeźwości przy stężeniu alkoholu etylowego we krwi o wartości 1.14 promila i pod wpływem substancji psychotropowej w postaci amfetaminy w stężeniu 100 ng/ml działającej podobnie do alkoholu etylowego, prowadził w ruchu lądowym pojazd mechaniczny – samochód osobowy V. o numerze rejestracyjnym (...), co stanowi przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. - i za to wymierzono mu karę 3 miesięcy pozbawienia wolności. Na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w związku ze skazaniem za ten czyn orzeczono wobec K.D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat. Na podstawie art. 43a § 2 k.k. w związku ze skazaniem za czyn z pkt III wyroku orzeczono od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 7.000 złotych.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w pkt I i III wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności Sąd połączył i tytułem kary łącznej wymierzył oskarżonemu K.D. karę 9 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności; na podstawie art. 90 § 2 k.k. w zw. z art. 85 § 1 k.k. w zw. z art. 86 § 1 k.k. wymierzone oskarżonemu w pkt II i IV wyroku okresy środków karnych połączył i jako łączny orzekł wobec oskarżonego K.D. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio. Rozstrzygnięto także o dowodach rzeczowych i kosztach sądowych.

Obrońca oskarżonego zaskarżył ten wyrok w całości wnosząc od niego apelację. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił - w zakresie pkt I wyroku (pkt I a/o) oraz III wyroku (pkt II a/o) - obrazę przepisów postępowania mającą istotny wpływ na treść orzeczenia, to jest: art. 201 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego o dopuszczenie i przeprowadzenie

dowodu z interdyscyplinarnej opinii instytutu naukowego złożonego z biegłych sądowych z zakresu rekonstrukcji wypadków, biegłych z zakresu medycyny sądowej oraz z zakresu fizyki; art. 201 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę dowodu w postaci pisemnej oraz ustnej uzupełniającej opinii biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków B.C.; art. 7 k.p.k. poprzez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego; art. 5 § 2 k.p.k. polegającą na rozstrzygnięciu ujawnionych w toku postępowania wątpliwości na niekorzyść oskarżonego K.D., tj. wątpliwości dotyczących tego, czy oskarżony w rzeczywistości kierował pojazdem; nadto z tzw. z ostrożności procesowej: w zakresie pkt I wyroku zarzucił na podstawie art. 438 pkt 4 k.p.k. rażąco niewspółmierność orzeczonej wobec oskarżonego kary 9 lat pozbawienia wolności, która to niewspółmierność jest wynikiem nieuwzględnienia przez Sąd I instancji okoliczności mających wpływ na wymiar kary, w tym przede wszystkim okoliczności takich jak uprzednia niekaralność oskarżonego w dacie popełnienia czynu, kwestia świadomości wszystkich pasażerów jadących z oskarżonym co do stanu trzeźwości K.D., którzy również, bez wyjątku znajdowali się w stanie nietrzeźwości oraz pod wpływem amfetaminy; w zakresie pkt XII wyroku, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. zarzucił błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mogący mieć wpływ na jego treść, poprzez przyjęcie, że oskarżony ma możliwość uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 31.892,57 złotych.

Po rozpoznaniu tej apelacji, Sąd Okręgowy w Kielcach wyrokiem z dnia 23 kwietnia 2024 r., sygn. akt IX Ka 1039/23, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego K.D., który zaskarżył orzeczenie w całości i na podstawie art. 523 § 1 k.p.k. oraz art. 526 § 1 k.p.k. zarzucił rażąco obrazę prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, poprzez naruszenie:

a/ art. 41 § 1 k.p.k. w zw. z art. 45 Konstytucji RP i art. 6 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka poprzez wydanie wyroku Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju z dnia 17 marca 2023 r., sygn. akt II K 293/21, następnie utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w Kielcach z dnia 23 kwietnia 2024 r., sygn. akt IX Ka 1093/23, przez sędziego, w stosunku do którego zachodzi uzasadniona wątpliwość co do bezstronności oraz prawidłowości powołania go do piastowanego

urzędu, wskutek powołania sędziego wydającego wyrok uchwałą neo-KRS nr [...] z dnia [...] 2022 r., co stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.;

b/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. wobec zaniechania należytego rozważenia przez Sąd Okręgowy zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy, nawiązujących do dokonanej przez Sąd I instancji dowolnej, a nie swobodnej oceny całokształtu zebranego w toku sprawy materiału dowodowego, w tym nienależytego rozważenia przez ten Sąd okoliczności mających istotne znaczenie dla przyjęcia realizacji przez skazanego znamion przypisanego mu przestępstwa, w wyniku czego doszło do zaaprobowania przez ten Sąd nieprawidłowej, albowiem przeprowadzonej przez Sąd Rejonowy w Busku - Zdroju z naruszeniem art. 7 k.p.k. oraz art. 5 § 2 k.p.k. oceny zebranych dowodów i w konsekwencji utrzymania w mocy wadliwego wyroku, w sytuacji gdy w sprawie zachodzą niedające się usunąć wątpliwości;

c/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie powołania innych biegłych celem usunięcia niepełności oraz sprzeczności między opiniami wydanymi w sprawie, w sytuacji gdy ponowne wezwanie tych samych biegłych nie usunęło istniejących niejasności co do ułożenia osób w pojeździe marki V. w chwili zdarzenia, ustalenia kierunków rolowania pojazdu w programie PC Crash, biegły nie dokonał oględzin miejsca zdarzenia i nie wykorzystał wszystkich możliwych metod badawczych, a stwierdzenie tych okoliczności jest istotne dla rozstrzygnięcia sprawy oraz wymaga wiadomości specjalnych, a nadto w postanowieniu o odmowie uwzględnienia wniosku dowodowego nie wskazano podstawy oddalenia z zamkniętego katalogu z art. 170 § 1 k.p.k., a uzasadnienie wyroku nie dostarcza informacji o powodach uznania opinii za pełną i jasną;

d/ art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie jako podstawy dowodowej dokonywanych ustaleń faktycznych, a w konsekwencji zaniechanie analizy i oceny znajdujących się w aktach sprawy dowodów w postaci zeznań świadka W.W. (k. 11, 491), protokołu oględzin miejsca wypadku drogowego, jak również zeznań funkcjonariuszy jednostek pogotowia i straży pożarnej, a także dokumentacji medycznej, pomimo, iż dokumenty te stanowią obiektywne źródło

wiedzy o przebiegu wypadku w trakcie pierwszych minut, wskazując jednoznacznie, że skazany K.D. był nieprzytomny, potrzebował pomocy lekarskiej, z pojazdu jako pierwszy wyszedł o własnych siłach i zza miejsca kierowcy K.B., opisywany jako „łysy chłopak”, a w konsekwencji rażąco dowolność oceny dowodów i nieuprawnione ograniczenie podstawy dowodowej rozstrzygnięcia jedynie do dowodów niekorzystnych dla skazanego, co następnie przeniknęło do wadliwego procedowania Sądu Odwoławczego, a w konsekwencji rażące wykroczenie poza swobodę oceny dowodów poprzez przyznanie waloru wyłącznej wiarygodności depozycjom osobom zainteresowanym rozstrzygnięciem sprawy, w zakresie sprawstwa czynu przypisanego skazanemu, w sytuacji, gdy obiektywne dowody znajdujące się w aktach sprawy prowadzą do wniosków przeciwnych, a co ma istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy;

e/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie w sposób rażąco dowolny kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju, w zakresie w jakim zarzucono bezkrytyczne obdarzenie wiarą depozycji K.B., przy jednoczesnym braku wszechstronnego rozważenia jego interesu w rozstrzygnięciu sprawy, próby skierowania wrażenia o kierowaniu pojazdem na osobę skazanego, pewności do kierowania pojazdem przez skazanego dopiero na etapie postępowania rozpoznawczego, w którym pokrzywdzony był już zaznajomiony z aktami postępowania, a jednocześnie obdarzenie wiarą zeznań świadków - kolegów K.B., którzy wiedzę o zdarzeniu czerpali wyłącznie od K.B., nie potwierdzając przy tym roli skazanego K.D., a w konsekwencji rażące ograniczenie swobodnej oceny dowodów;

f/ art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie w sposób rażąco dowolny kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju, w zakresie w jakim zarzucono bezkrytyczne obdarzenie wiarą depozycji P.K., przy jednoczesnym braku wszechstronnego rozważenia jej interesu w rozstrzygnięciu sprawy, podczas gdy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż pytana bezpośrednio po zdarzeniu nie była w stanie wskazać kierowcy pojazdu, zaś po umieszczeniu jej w szpitalu rekomendowano odłożenie w czasie czynności z jej udziałem z uwagi na szok, jaki może wywołać w

niej informacja o śmierci przyjaciółki, co wpływa na wiarygodność świadka w zakresie opisu przebiegu zdarzenia.

W konkluzji obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie skazanego K.D. od popełnienia przypisanego mu czynu, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Kielcach do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Rejonowej w Busku-Zdroju wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna i to w stopniu oczywistym, o jakim mowa w art. 535 § 3 k.p.k. Analiza zarzutów kasacyjnych nie wykazała, by w sprawie doszło do rażącego naruszenia prawa, o którym mowa w art. 523 § 1 k.p.k.

W pierwszej kolejności należało stwierdzić, że nie można było uznać, iż doszło do wystąpienia bezwzględnej podstawy odwoławczej określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Zgodnie z treścią uchwały składu połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I - 4110-1/20, (OSNKW 2020, z. 2, poz. 7) oraz uchwały Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2022 r., I KZP 2/22, (OSNK 2022, z. 6, poz. 22), możliwość skutecznego zakwestionowania należytej obsady sądu – w przypadku sądu powszechnego – uwarunkowana jest wykazaniem, że w konkretnej sprawie wadliwość procesu powołania sędziego prowadziła do pozbawienia sędziego przymiotu niezawisłości i bezstronności w ujęciu obiektywnym, a w konsekwencji sądu orzekającego – do utraty przymiotu sądu jako sądu niezależnego i bezstronnego. W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjętym na gruncie tych uchwał podkreśla się, że obok podniesienia, iż dana osoba została powołana na stanowisko sędziego na wniosek nowo-ukształtowanej Krajowej Rady Sądownictwa, konieczne jest wskazanie dodatkowych okoliczności, które świadczą o naruszeniu standardów niezawisłości i bezstronności sędziego, co w rezultacie może prowadzić do stwierdzenia wystąpienia przesłanki z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. (*por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 września 2024 r., II KK 503/23, LEX nr 3752571; postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 kwietnia 2022 r., V KK 491/21, LEX nr 3421900; z dnia 17 lutego 2021 r., IV KK 17/21, LEX nr 3121320; z*

dnia 18 listopada 2020 r., IV KK 290/20, LEX nr 3144843). Brak jest zatem podstawy do przyjęcia w sposób generalny, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie brania udziału w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Oznacza to, że udowodnienie zaistnienia nienależytej obsady sądu wymaga wykazania *in concreto*, iż sędzia nie gwarantuje minimalnego standardu bezstronności i niezawisłości. Tymczasem w niniejszej sprawie skarżący w ramach podniesionego zarzutu kasacyjnego nie przedstawił żadnego uzasadnienia.

Należało stwierdzić, że w przypadku Sędzi X.Y. nie wystąpiły żadne przesłanki mogące prowadzić w przedmiotowej sprawie do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, art. 47 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej oraz art. 6 ust. 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Badając omawianą kwestię, Sąd Najwyższy nie stwierdził, by w przebiegu kariery zawodowej tej Sędzi istniały przesłanki lub okoliczności mogące osłabiać przekonanie o jej bezstronności, czy też by uchybiła ona godności zajmowanego urzędu i nie zachowała instytucjonalnej niezależności i niezawisłości w przedmiotowej sprawie. Podobnie nie ustalono, aby Sędzia pełniła funkcje zależne od dyskrecyjnej decyzji Ministra Sprawiedliwości. Nie odnotowano także jej wypowiedzi udzielanych w przestrzeni publicznej, które stanowiłyby jawny głos poparcia dla kwestionowanych w orzecznictwie krajowym i międzynarodowym tzw. reform wymiaru sprawiedliwości. Należało więc uznać, że nie doszło do naruszenia prawa w postaci art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. poprzez udział w składzie orzekającym Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju Sędziego X.Y. - powołanej w wyniku procedur przeprowadzonych przed Krajową Radą Sądownictwa, której skład ukształtowano w trybie określonym przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw.

Na zakończenie tych uwag należy podnieść rzecz najistotniejszą, a mianowicie, w przypadku sędziego X.Y., przesłanka odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. w znaczeniu takim, jakie nadano jej w kasacji, w ogóle nie ma

zastosowania. Jak stwierdził Sąd Najwyższy w cytowanej powyżej uchwale z dnia 2 czerwca 2022 r., w sprawie I KZP 2/22, bezwzględność działania instytucji określonej w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. ma ograniczenia czasowe i podmiotowe – „Dotyczy bowiem składów sądów powszechnych w sprawach karnych utworzonych po 23 stycznia 2020 r., ale jednocześnie nie dotyczy zasiadających w nich sędziów, którzy po dniu 17 stycznia 2018 r. otrzymali pierwszą nominację sędziowską”.

Tymczasem Pani X.Y. w dniu [...] 2016 r. rozpoczęła aplikację sędziowską w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury, którą odbywała do [...] października 2018 r., zaś egzamin sędziowski złożyła w listopadzie 2018 r. Postanowieniem Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia [...] 2019 r. została mianowana do pełnienia urzędu na stanowisku asesora sądowego w Sądzie Rejonowym w Busku-Zdroju, gdzie orzekała w Wydziale Karnym.

W tej sytuacji fakt, że Krajowa Rada Sądownictwa uchwałą nr [...] /2022 z dnia 27 lipca 2022 r. przedstawiła Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie asesora sądowego X.Y. do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Rejonowego w Busku – Zdroju, nie podważa instytucjonalnej bezstronności tego sędziego, ani nie prowadził do naruszenia konstytucyjnego i konwencyjnego standardu niezawisłości sądu.

W pozostałej części kasacji wszystkie zarzuty, pomimo powołania licznych przepisów procesowych, które miałyby zostać naruszone przez Sądy obu instancji, odnoszą się do tego, że obrońca forsuje tezę przyjmowaną od początku postępowania, a mianowicie, iż to nie oskarżony był kierowcą samochodu. Rzec jednak w tym, że zarówno Sąd Rejonowy w Busku – Zdroju, jak i Sąd Okręgowy w Kielcach, tę linię obrony starannie rozważyły i odrzuciły w obliczu dowodów przedstawiających odmienny, a jednoznaczny stan faktyczny.

Nie doszło do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. polegającego na zaniechaniu należytego rozważenia przez Sąd odwoławczy zarzutów podniesionych w apelacji obrońcy. Rozpoznając tę skargę, Sąd Okręgowy w uzasadnieniu wyroku dokonał prawidłowej i wyczerpującej oceny orzeczenia Sądu I instancji. Wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego, Sąd drugiej instancji nie naruszył przepisów postępowania dzieląc ocenę materiału dowodowego dokonaną przez Sąd I instancji, zaś przyczyny takiej oceny szczegółowo

przedstawił w uzasadnieniu własnego wyroku, wobec czego należy uznać, iż dokonał prawidłowej kontroli odwoławczej przy rozpoznaniu zarzutów podniesionych w treści apelacji.

Sądy obu instancji nie powzięły żadnych wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, a więc nie mógł znaleźć zastosowania art. 5 § 2 k.p.k., co trafnie stwierdził Sąd odwoławczy podkreślając, że w sprawie nie zachodziły niedające się usunąć wątpliwości odnośnie do tego, kto w krytycznym czasie był kierowcą samochodu V.. Poprawnie oceniony materiał dowodowy, jak słusznie uznał Sąd Rejonowy, dawał bowiem jednoznaczną podstawę do przyjęcia, iż to oskarżony K.D. kierował samochodem.

Sąd wskazał, że to do tego oskarżonego należał przedmiotowy samochód, a na sprawstwo oskarżonego wskazywały wprost zeznania pasażerów pojazdu, tj. K.B. i P.K. oraz relacje świadka W.W.. Istotnym dowodem dla omawianej kwestii była opinia z zakresu badań genetycznych, w której biegły zaopiniował, że ślady w postaci drobiny tkanki miękkiej oraz włosów ujawnione na szybie czołowej od strony wewnętrznej po stronie kierowcy, zawierały materiał genetyczny pochodzący od K.D., co w powiązaniu z wywodami biegłych B.C. i G.L. odnośnie do mechanizmu naniesienia tegoż śladu, wzmacniały ustalenie w zakresie sprawstwa oskarżonego.

Nie doszło również do naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. i art. 193 § 1 k.p.k. poprzez zaniechanie powołania innych biegłych celem usunięcia zarzucanej „niepełności oraz sprzeczności między opiniami wydanymi w sprawie”. Sąd odwoławczy prawidłowo się do tego zarzutu odniósł wyjaśniając, dlaczego nie było dopuszczalne powołanie kolejnego biegłego. Mianowicie wskazał, że wbrew twierdzeniom apelującego, opinie biegłych powołanych w sprawie, oparte na całości zgromadzonych dowodów (w tym na śladach materialnych), były zupełne oraz jasne. Biegli w sposób trafny odnieśli się do tego faktu, że samochód po zjechaniu z pobocza zmieniał pozycje w sposób losowy, były to dynamiczne zmiany, powodujące dynamiczne uderzenia o podłoże i przeszkody. W tej sytuacji na osoby znajdujące się w samochodzie działały siły wielokierunkowe i nie ma możliwości ustalenia zmiany kierunków przemieszczania się osób w pojeździe. Sąd odwoławczy również uzupełniającą opinię biegłych B. C. i G. L. ocenił jako rzetelną i fachowo uargumentowaną. W powiązaniu z innymi dowodami sprawy słusznie

uznał, że opinia ta zezwoliła na pewne ustalenie, iż kierowcą samochodu V. IV nr rej. (...) w krytycznym czasie był oskarżony K.D..

Nie może być uznany za zasadny zarzut, w ramach którego obrońca domaga się powoływania kolejnych biegłych jedynie dlatego, że wnioski sformułowane przez biegłych powołanych w sprawie są niekorzystne dla oskarżonego. Zresztą, w odpowiedzi na zarzuty apelacyjne Sąd odwoławczy postanowił wezwać biegłych do wydania opinii uzupełniającej (k. 1426). W czasie rozprawy odwoławczej obrońca mógł zadawać pytania biegłym, czy podważać ich metody badawcze – co też czynił (k. 1490-1493). Przedstawił również pismo w odpowiedzi na opinię biegłych (k. 1516 -1519), z którym miał możliwość zapoznać się Sąd odwoławczy. Jeśli chodzi o opinię biegłego z zakresu genetyki, to Sąd I instancji dopuścił uzupełniającą opinię na podstawie art. 201 k.p.k., w celu ustosunkowania się do pytań zadanych przez obrońcę i rozwiania ewentualnych wątpliwości względem prawidłowości wniosków opinii (k. 1205).

Nie doszło do naruszenia „art. 410 k.p.k. i art. 7 k.p.k. poprzez nieuwzględnienie jako podstawy dowodowej dokonywanych ustaleń faktycznych, a w konsekwencji zaniechanie analizy i oceny znajdujących się w aktach sprawy dowodów w postaci zeznań świadka W.W.”, ponieważ Sąd I instancji dokładnie te zeznania przeanalizował. Z zeznań P.K. wynikało jasno, kto był kierowcą pojazdu. Była ona pasażerką tego samochodu, więc osobą najlepiej poinformowaną – w przeciwieństwie do osoby postronnej, obserwującej jedynie kolejność wydostawania się pokrzywdzonych z wraka samochodu. Tak samo zeznawał inny pasażer samochodu – K.B.. Sąd wskazał jasno, dlaczego tym zeznaniom dał wiarę i dlaczego na ich podstawie poczynił ustalenia faktyczne odnoszące się do tożsamości kierowcy. Zeznania tych świadków składane na rozprawie były jasne i jednoznaczne, świadkowie odnosili się jednoznacznie negatywnie do wskazywanej przez obronę możliwości, że to K. B. prowadził samochód (k. 1066-1068). Sąd I instancji poświęcił wiele wysiłku, by uzyskać przekonanie ponad wszelką wątpliwość, kto był kierowcą samochodu odpowiedzialnym za doprowadzenie do wypadku. Nie zignorował tego problemu podnoszonego przez obronę i ostatecznie, po przeprowadzonym starannie postępowaniu dowodowym, nie miał żadnych wątpliwości w tej kwestii.

Nie miało miejsca naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez -jak podniesiono - „dokonanie w sposób rażąco dowolny kontroli prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego w Busku - Zdroju, w zakresie w jakim zarzucono bezkrytyczne obdarzenie wiarą depozycji K.B.”. Nie jest prawdą, że oba Sądy nie wzięły pod uwagę tego, że K.B. „był zainteresowany wynikiem postępowania”. Sąd I instancji dokonując oceny wiarygodności jego zeznań wskazał, że przy uwzględnieniu pozostałego materiału dowodowego, nie wpływało to jednak na ocenę zeznań świadka i uznanie ich za wiarygodne. Pokrzywdzony K.B. opisywał szczegółowo zachowanie oskarżonego, kategorycznie wskazał, że to K.D. był kierowcą pojazdu marki V. bezpośrednio przed wypadkiem. Sąd ten prawidłowo odniósł się do zarzutu apelacyjnego wskazując, że zeznania tego świadka były spójne i konsekwentne, a także korelowały ze sobą, a nadto korespondowały z treścią zeznań P.K. i D.P. oraz w większości z treścią zeznań N.J. Ich treść znajdowała potwierdzenie w pozostałym zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, a to głównie w dokumentacji medycznej i opinii lekarskiej.

Obrońca w ramach kasacji po raz kolejny skupia się na podważeniu wiarygodności wszystkich dowodów prowadzących Sąd I instancji do ustaleń faktycznych i przyjęcia, że to oskarżony prowadził samochód. Bez wskazania konkretnych naruszeń prawa, których Sąd odwoławczy miałby się dopuścić w procesie kontroli apelacyjnej takich ustaleń, ten zabieg nie może się powieść.

W podsumowaniu tych uwag należy zauważyć, że kasacja jest skierowana przeciwko ustaleniom faktycznym poczynionym przez Sąd I instancji. Tymczasem celem kasacji jest jedynie wyeliminowanie z obrotu prawnego już prawomocnych orzeczeń dotkniętych poważnymi wadami w postaci bezwzględnych przyczyn odwoławczych lub innych rażących naruszeń prawa o podobnej randze (*por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 stycznia 2021 r., II KZ 45/20, LEX nr 3112380; z dnia 30 stycznia 2019 r., V KK 465/18, LEX nr 2621140; z dnia 27 stycznia 2014 r., III KK 463/13, LEX nr 1425012*). Kasacja jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia o bardzo rygorystycznych uwarunkowaniach formalnych co do rodzaju i konstrukcji zarzutów kasacyjnych. W żadnym razie nie jest wystarczającym do uwzględnienia kasacji oparcie się przez jej autora na prezentacji własnych ocen materiału dowodowego i własnych wniosków z tych ocen

płynących, bez wykazania uchybień – i to rażących – w procedowaniu bądź rozumowaniu sądu odwoławczego, które w dodatku mogły mieć istotny wpływ na treść orzeczenia (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27 lipca 2021 r., I KK 121/20, LEX nr 3304206*). Kasacja jako nadzwyczajny środek zaskarżenia nie jest trzecią instancją, nie służy zatem do inicjowania powtórnej kontroli w zakresie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego ani ponownej kontroli poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych, lecz ma na celu eliminację błędów wynikających z wadliwego w stopniu rażącym zastosowania przepisów prawa materialnego lub procesowego albo związanych z wystąpieniem przesłanek z art. 439 § 1 k.p.k., czyli bezwzględnych podstaw odwoławczych (*por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 maja 2021 r., V KK 149/21, LEX nr 3269964*).

W rezultacie tej oceny zarzuty kasacyjne jawią się jako całkowicie pozbawione podstaw, a więc konieczne było oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej w trybie art. 535 § 3 k.p.k. O kosztach sądowych postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 637a k.p.k., obciążając nimi skazanego.

[WB]

[a.ł.]